

MIJN OBSESSIE

MIJN KWELLING: BOEK 2

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2020 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

ISBN: 9789464059663

DEEL I

*P*eter

‘ZE HALEN ONS IN,’ ZEGT ILYA ALS HET GIEREN VAN DE SIRENES en het geraas van de rotorbladen dichterbij komt. Het licht van de auto's die in de tegenovergestelde richting over de snelweg razen, wordt op zijn kale hoofd weerspiegeld. Het bizarre effect daarvan is dat de tatoeages op zijn schedel lijken te dansen als hij een bezorgde blik in de achteruitkijkspiegel werpt.

‘Juist.’ Ik negeer de adrenaline die door me heen raast en trek Sara nog wat dichtertegen me aan om te voorkomen dat haar hoofd van mijn schouder rolt wanneer Ilya een langzamere auto inhaalt. Uiteraard had ik wel verwacht dat ze ons zouden achtervolgen - je kunt niet zonder consequenties een vrouw ontvoeren die door de FBI bewaakt wordt - maar toch ben ik bezorgd.

Mijn drie teamgenoten en ik kunnen een achtervolging op hoge snelheid wel aan, maar Sara?

Ik neem een besluit en zeg: 'Langzamer. Laat ze ons maar inhalen.'

Anton draait zich half om in zijn stoel. Zijn bebaarde gezicht staat ongelovig en hij grijpt zijn M16 nog wat steviger vast. 'Ben je gek geworden?'

'We kunnen ze niet naar het vliegveld leiden,' wijst Yan, Ilya's tweelingbroer, hem terecht. Hij zit aan Sara's andere kant en moet begrepen hebben wat ik van plan ben, want al pratende is hij bezig in de grote plunjezak te rommelen die we onder de achterbank van de SUV hadden liggen.

'Denk je dat de FBI weet dat we haar bij ons hebben?' Anton werkt een blik op de bewusteloze vrouw aan mijn zijde. Ik voel een irrationele jaloezie de kop opsteken als hij zijn donkere ogen over Sara's gezicht laat gaan en zijn blik iets langer dan nodig op haar volle roze lippen blijft hangen.

'Zeker wel. Die gasten die haar volgden waren misschien wel dom, maar niet volkomen incompetent,' zegt Yan. Hij komt met een granaatwerper in zijn hand overeind. In tegenstelling tot zijn tweelingbroer heeft hij zijn haren in een conservatief model laten knippen en draagt hij keurige, zakelijke kleding. Ilya noemt het zijn bankiersvermomming. In het algemeen ziet Yan eruit alsof hij nog niet weet hoe hij een spijker in de muur moet slaan, laat staan een geweer moet afvuren, maar hij is toch echt een van de dodelijkste mensen die ik ken - net als de rest van mijn team.

Er is een reden dat onze klanten ons miljoenen betalen en die heeft niets te maken met onze kledingkeuzes.

'Ik hoop maar dat je gelijk hebt,' zegt Ilya. Hij verstevigt zijn greep op het stuur als hij opnieuw een blik in de achteruitkijkspiegel werpt. Twee zwarte SUV's van de overheid en drie politiewagens rijden nu vier auto's achter ons. Met wild knipperende zwaailichten halen ze het langzamere verkeer in. 'De Amerikaanse politie is slap. Ze

zullen het niet riskeren het vuur te openen als ze weten dat we haar bij ons hebben.'

'En ook niet midden op een snelweg,' zegt Yan. Hij drukt op een knopje en het raam glijdt naar beneden. 'Er zijn te veel burgers.'

'Wacht even,' zeg ik als hij met de granaatwerper dichter naar het raam schuift. 'We willen die heli zo laag mogelijk hebben. Ilya, neem wat gas terug en ga op de rechterbaan rijden. We nemen de volgende afslag.'

Ilya doet wat ik vraag en voegt in de langzamere baan in, waardoor onze snelheid tot onder de toegestane limiet zakt. Een grijze Toyota Camry passeert ons aan de linkerkant en ik trek Sara nog wat dichter tegen me aan. Intussen zeg ik Yan dat hij zich klaar moet maken. Het geraas van de helikopter is oorverdovend - hij bevindt zich bijna recht boven ons - maar ik wacht nog even.

Dan zie ik het.

Over een paar honderd meter is de afslag.

'Nu,' brul ik tegen Yan. Meteen komt hij in actie, leunt half uit het raam en steekt ook de granaatwerper naar buiten.

Boem! Er klinkt een geluid alsof al het vuurwerk van Oud & Nieuw tegelijk boven ons hoofd afgaat. Overal piepen remmen, maar wij hebben de afslag bereikt en Ilya verlaat de snelweg precies op tijd. Achter ons breekt de hel los: in beide banen botsen auto's onder het geluid van deukend en scheurend metaal op elkaar als de helikopter in een vurige wolk verdwijnt.

'Verdomme,' fluistert Anton met een blik op de ravage achter ons. De brandende helikopter komt in stukken naar beneden, een enorme vrachtwagen van Walmart kantelt en dreigt om te gaan en zeker tien auto's zijn al op elkaar gebotst, terwijl er iedere seconde meer auto's bovenop knallen. Ook de SUV's van de overheid behoren tot de slachtoffers. De politiewagens zitten erachter vast. Onze

achtervolgers kunnen ons onmogelijk nog volgen en hoewel ik niet blij ben dat we burgerslachtoffers gemaakt hebben, weet ik wel zeker dat dit de enige manier is waarop we konden ontsnappen.

Tegen de tijd dat ze zich herpakt hebben en meer politie achter ons aan hebben gestuurd, zijn wij allang weg.

Niemand zal me Sara afnemen.

Ze koos voor mij en dus blijft ze bij mij.

ONDER HET AFGESPROKEN VIADUCT LATEN WE DE AUTO STAAN EN ALS WE EENMAAL IN DE NIEUWE AUTO ZITTEN, halen we allemaal opgelucht adem. De FBI achterhaalt ons ongetwijfeld wel, maar tegen die tijd zijn wij al lang en breed in de lucht.

We zijn al bijna bij het vliegveld als Sara zacht kreunt. Ze beweegt zich even en haar ogen gaan langzaam open.

De drug die ik haar gegeven heb, is aan het uitwerken.

‘Sst,’ sus ik. Ik kus haar op haar voorhoofd als ze probeert zich uit de deken te bevrijden die haar van haar hals tot haar voeten bedekt. ‘Je bent in orde, *ptichka*. Ik ben bij je en alles is goed. Hier, neem een slokje.’ Met mijn vrije hand open ik de sportdop van een fles water en zet ik hem tegen haar lippen om haar wat te laten drinken.

‘Wat... Waar ben ik?’ vraagt ze hees als ik de fles weer weghaal. Mijn arm spant zich om haar schouders om te voorkomen dat de deken afglijdt en haar naakte lichaam onthult. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Er is niets ergs aan de hand,’ stel ik haar gerust. Ik zet de fles neer en strijk een lok haar uit haar gezicht. ‘We gaan gewoon op reis.’

Aan de andere kant van Sara schiet Yan in de lach en

mompelt vervolgens in het Russisch iets over grove understatementen.

Sara's blik schiet naar Yan en ik kan precies aan haar gezicht zien op welk moment ze beseft wat er gaande is.

'Zeg me dat je niet...' Haar stem schiet omhoog. 'Peter, zeg me dat je niet echt...'

'Stil maar.' Ik draai haar naar me toe en druk twee vingers tegen haar zachte lippen. 'Ik kon niet blijven, maar ik kon jou ook niet achterlaten, *ptichka*. Dat weet je toch? Het komt wel goed. Er zal je niets overkomen. Ik zal je beschermen.'

Vol afschuw richt ze haar geschokt opengesperde bruine ogen op me en ondanks dat ik zeker weet dat ik de juiste beslissing heb genomen, trekt mijn borst haast pijnlijk samen.

Sara heeft me gewaarschuwd voor de FBI in de wetenschap dat ik haar waarschijnlijk met me mee zou nemen, maar ze had waarschijnlijk niet verwacht dat het zo zou gaan. Misschien was er toch een andere oplossing geweest, iets waardoor ik haar niet had hoeven drogeren en midden in de nacht ontvoeren.

Nee. Ik zet die niet-karakteristieke twijfel van me af en concentreer me op wat er echt toe doet: Sara geruststellen en haar zover krijgen dat ze de situatie accepteert.

'Luister naar me, *ptichka*.' Ik leg mijn hand tegen haar tere wang. 'Ik weet dat je je zorgen maakt om je ouders, maar zodra we in de lucht zijn, kun je ze bellen en...'

'In de lucht? Zijn we nog... Goddank.' Ze sluit haar ogen en ik voel haar even beven. Dan opent ze haar ogen weer en kijkt me aan. 'Peter...' Haar stem klinkt zacht, bijna verleidelijk. 'Alsjeblieft, Peter. Je hoeft dit niet te doen. Je kunt me hier gewoon achterlaten. Dat is veel veiliger voor jou. Het is veel makkelijker voor je om te ontsnappen als niemand mij ook nog zoekt. Je zou gewoon kunnen verdwijnen en dan pakken ze je nooit. Dan...'

‘Ze krijgen me sowieso nooit te pakken.’ Mijn toon klinkt kortaf als een vlaag van woede door me heen slaat. Ik laat mijn hand zakken. Sara had de kans om van me af te komen en die heeft ze niet gegrepen. Door me te waarschuwen heeft ze haar lot bezegeld en nu kan ze niet meer terug. Ja, ik heb haar zonder het te vragen gedrogeerd en meegenomen, maar ze had moeten weten dat ik haar niet achter zou laten. Ik heb haar verteld hoeveel ik van haar houd en hoewel ze het niet terugzei, weet ik dat ze iets voor me voelt. Misschien is dit niet precies wat ze wilde, maar ze heeft voor mij gekozen en dat ze me nu smeekt om haar te laten gaan, me nu met die grote ogen en lieve stem probeert te manipuleren... Die afwijzing steekt, ook al zou dat niet het geval moeten zijn.

Ik heb per slot van rekening haar man gedood en ben haar leven binnengedrongen.

‘We zijn er,’ zegt Anton in het Russisch. De auto vertraagt en ik kijk uit het raam om zo'n twintig meter verderop het vliegtuig te zien staan.

‘Alsjeblieft, Peter.’ Sara worstelt in haar deken en haar stem zwelt aan, terwijl de auto stopt en mijn mannen eruit springen. ‘Doe dit alsjeblieft niet. Dit is verkeerd. Je weet dat dit verkeerd is. Mijn leven is hier. Ik heb mijn familie, mijn patiënten en mijn vrienden...’ Huilend stribbelt ze tegen als ik haar bij haar in de deken gevouwen benen pak en uit de auto trek. ‘Alsjeblieft! Je zou dit niet doen als ik meewerkte. Dat heb ik gedaan. Ik heb alles gedaan wat je wilde. Alsjeblieft, Peter. Stop! Laat mij hier. Alsjeblieft!’

Hysterisch probeert ze zich los te worstelen als ik haar uit de auto trek en tegen mijn borst klem. Anton werpt me een ongemakkelijke blik toe terwijl hij de tweeling helpt de wapens onder de achterbank vandaan te halen. Hoewel mijn vriend meermaals heeft gesuggereerd dat ik Sara gewoon zou kunnen ontvoeren als ik dat wilde, moet de

werkelijkheid daarvan wreder zijn dan hij zich kon voorstellen.

Andere mensen zouden ons misschien als monsters zien, maar ook wij hebben wel degelijk gevoelens... En je zou een hart van staal moeten hebben om niets te voelen nu Sara me huilend smeekt haar te laten gaan terwijl ik haar naar het vliegtuig draag.

'Het spijt me,' zeg ik als ik haar in de cabine voorzichtig in een van de brede leren stoelen vooraan laat zakken. Haar ellende brandt als zoutzuur in mijn binnenste, maar de gedachte dat ik haar achter zou moeten laten is nog veel pijnlijker. Ik kan me geen leven zonder Sara voorstellen en ik ben meedogenloos en egoïstisch genoeg om ervoor te zorgen dat dat niet hoeft.

Blijkbaar heeft zij nu zo haar bedenkingen bij haar besluit, maar uiteindelijk trekt ze wel bij en zal ze de situatie accepteren, net zoals ze onze relatie begon te accepteren. En dan zal ze weer gelukkig zijn. Gelukkiger dan ooit. We gaan samen een leven opbouwen en ook zij zal daarvan genieten.

Dat moet ik geloven, want dit is de enige manier waarop ik haar bij me kan houden.

Dit is de enige manier waarop ik weer liefde kan ervaren.

S_{ara}

TRANEN VAN PANIEK EN BITTERE FRUSTRATIE ROLLEN OVER mijn wangen als de wielen van het vliegtuig van de grond komen en de lichten van het kleine vliegveld langzaam achter ons in de duisternis verdwijnen. In de verte zie ik de lichtjes van Chicago en haar voorsteden, maar al snel zijn die ook verdwenen en rest me alleen nog het verpletterende besef dat mijn oude leven verdwenen is.

Ik ben mijn familie, mijn vrienden, mijn carrière en mijn vrijheid kwijt.

Misselijkheid laat mijn maag samentrekken als een scherpe pijn door mijn hoofd snijdt. Mijn hoofdpijn is alleen nog maar verergerd door wat Peter me ingespoten heeft. Maar het ergste is het verstikkende gevoel in mijn borst, dat afschuwelijke gevoel dat ik niet genoeg lucht krijg. Ik haal diep adem om het gevoel te verdrijven, maar het wordt alleen

maar erger. De deken voelt aan als een dwangbuis. Hij klemt mijn armen tegen mijn zij en verhindert mijn longen voldoende lucht naar binnen te zuigen.

Mijn kweller heeft zijn dreigement waargemaakt.

Hij heeft me ontvoerd en misschien kom ik nooit meer thuis.

Hij zit niet naast me - zodra we opgestegen waren, liep hij naar het achterste deel van de cabine waar zijn mannen zaten - en daar ben ik blij om. Ik kan zijn aanblik niet verdragen. Ik kan het niet aan dat ik zo stom was om hem te waarschuwen terwijl hij alles al wist.

Hij had die naald al vast; hij speelde met me.

Hoe wist hij het? Waren er camera's en af luisterapparatuur in de kleedruimte van het ziekenhuis waar ik met Karen sprak? Of hebben de mannen die me van Peter moesten bewaken de FBI-mensen gezien en het aan hem doorgegeven? Misschien heeft hij wel connecties binnen de FBI, net zoals die ene opdrachtgever van hem die bij de CIA had. Is dat mogelijk of overdrijf ik? Maar het doet er niet toe; het gaat erom dat hij het wist.

Hij wist het en deed net alsof dat niet zo was; hij speelde met mijn emoties tot ik zou breken.

Hoe kon ik zo dom zijn? Hoe kon ik hem waarschuwen terwijl ik wist dat iets als dit zou kunnen gebeuren? Hoe kon ik naar huis gaan terwijl ik vermoedde - nee, *wist* - wat mijn stalker zou doen als hij van het dreigende gevaar hoorde. Ik had Karen alles moet vertellen toen ik de kans had en haar de agenten naar mijn huis moeten laten sturen terwijl ik met de FBI meeging. Dan zou Peter misschien nog steeds ontsnapt zijn, maar dan zou hij me niet hebben meegenomen. Tenminste, niet nu. Dan had ik meer tijd gehad om te plannen en de beste manier te bedenken om mezelf en mijn ouders te beschermen. Zeer waarschijnlijk zou hij voor me

teruggekomen zijn, maar dan was er in elk geval nog een kans geweest dat de FBI ons had kunnen beschermen.

In plaats daarvan ben ik met open ogen in Peters val gelopen. Ik ben naar huis gegaan en stond toe dat hij tegen me loog. Ik stond toe dat hij me liet denken dat er iets menselijks - iets goeds - in hem was. Hij zei dat hij van me hield en ik viel ervoor. Ik geloofde dat er echt iets tussen ons was, dat zijn tederheid betekende dat hij echt om me geeft.

Mijn onlogische gehechtheid aan de moordenaar van mijn man zorgde ervoor dat ik verblind was voor wie hij werkelijk is. En nu ben ik alles kwijt.

Het strakke gevoel in mijn borst neemt toe en mijn longen trekken samen tot ademen een zware opgave wordt. Woede en wanhoop vermengen zich tot het punt waarop ik het het liefst zou uitschreeuwen, maar het enige dat ik kan uitbrengen is een gepijnigd gehijg. Die deken om mijn lichaam voelt aan als een strop om mijn nek. Ik heb het te heet; ik zit te vast; mijn hoofd bonst en mijn hart gaat te snel. Het voelt alsof ik stik, alsof ik sterf... Ik wil mijn keel openkluwen zodat ik weer lucht krijg.

'Hé, het is goed.' Peter hurkt voor me, al heb ik hem niet zien aankomen. Zijn sterke handen maken de deken los en vegen mijn haar uit mijn bezwete gezicht. Hoewel mijn paniekaanval alles beheerst en ik alleen nog maar kan trillen en hijgen, maakt zijn aanraking alles toch een klein beetje beter en neemt het verstikkende gevoel iets af.

'Diep ademhalen, *ptichka*,' zegt hij. Dat doe ik, en mijn longen gehoorzamen hem waar ze mij negeerden. Mijn borst opent zich voor één ademteug en dan een volgende, tot ik weer bijna normaal kan ademen. Mijn keel stelt zich weer open voor al die kostbare zuurstof. Ik tril nog steeds en het koude zweet loopt over mijn rug, maar mijn hartslag vertraagt en die angst om te stikken verdwijnt als Peter mijn

armen uit de deken bevrijdt en me een zwart mannen-T-shirt aanreikt.

‘Het spijt me. Ik kon geen kleren voor je meenemen,’ zegt hij terwijl hij me helpt het enorme T-shirt aan te trekken. ‘Gelukkig had Anton achterin nog kleren liggen. Trek deze broek maar aan.’ Hij helpt me mijn trillende benen in herenjeans te laten glijden en trekt me dan een paar zwarte sokken aan. De deken gooit hij op het tafeltje naast ons.

Net als het T-shirt is de broek me veel te groot, maar er is wel een riem en Peter maakt hem vast met een knoop; daarna rolt hij de broekspijpen op.

‘Zo,’ zegt hij tevreden. ‘Dat is voldoende voor tijdens de vlucht en als we er zijn, koop ik nieuwe kleren voor je.’

Ik sluit mijn ogen om hem buiten te sluiten. Ik kan de aanblik van zijn exotisch knappe gezicht en de warmte in die staalgrijze ogen niet verdragen. Het zijn allemaal leugens; het is een illusie. Hij geeft niet echt om me. Obsessie is geen liefde, maar dat is wel wat hij voor me voelt: een duistere, afschuwelijke obsessie die alles vernietigt.

Die mijn leven al op zoveel manieren vernietigd heeft.

Ik hoor hem zuchten; dan legt hij zijn grote handen op mijn klamme handpalmen.

‘Sara...’ Zijn diepe stem met het lichte accent voelt aan als een streling op mijn huid. ‘We maken er iets van, *ptichka*, dat beloof ik je. Het wordt niet zo erg als jij nu denkt. Vertel me, wil je je ouders bellen om het hen uit te leggen?’

Mijn ouders? Geschrokken open ik mijn ogen en staar hem aan. Dan besef ik dat hij dat eerder heeft gezegd, alleen heb ik het niet onthouden. ‘Mag ik mijn ouders bellen?’

Mijn cipier knikt; hij glimlacht even en blijft op zijn hurken voor me zitten, zijn handen zacht om de mijne gevouwen. ‘Natuurlijk. Ik weet dat je vanwege je vaders hart en zo niet wilt dat ze zich zorgen maken.’

O, God. *Mijn vaders hart*. Mijn hoofdpijn verergert als ik

eraan denk. Mijn vader is zevenentachtig, maar nog bijzonder kwiek voor zijn leeftijd. Desalniettemin moet hij sinds zijn bypassoperatie enkele jaren geleden stress vermijden. Ik kan me weinig stressvollers voorstellen dan... 'Denk je dat de FBI ze al gesproken heeft?' Ik snak vol afschuw naar adem. 'Zouden ze mijn ouders verteld hebben dat ik ontvoerd ben?'

'Ik denk niet dat ze daar tijd voor hadden.' Peter knijpt geruststellend in mijn handen en staat dan op. Hij pakt zijn telefoon uit zijn zak en steekt hem me toe. 'Bel ze maar, dan horen ze jouw kant van het verhaal als eerste.'

'Mijn kant van het verhaal? Wat is mijn kant van het verhaal?' De telefoon in mijn hand voelt aan als een baksteen. Als ik iets verkeerd zeg, kan dat letterlijk het einde van mijn vader betekenen. 'Hoe kan ik dit op zo'n manier uitleggen dat het voor hen acceptabel is?'

Hoewel ik bitter klink, meen ik de vraag oprecht. Ik heb geen flauw idee wat ik moet zeggen zodat mijn ouders niet in paniek raken omdat ik ineens weg ben. Ik weet echt niet hoe ik moet uitleggen wat de FBI ze komt vertellen - zeker omdat ik niet weet wat de agenten zullen zeggen.

Precies op dat moment begint het vliegtuig te trillen door turbulentie. Peter komt naast me zitten. 'Leg ze uit dat je een man hebt ontmoet... op wie je verliefd bent geworden.' Hij legt een warme hand op mijn knie. Zijn metaalkleurige blik is haast hypnotiserend intens. 'Vertel ze dat je voor het eerst in je leven hebt besloten iets gek en impulsiefs te doen. Het gaat goed met je, alleen ben je de komende weken op wereldreis met je nieuwe minnaar.'

'De komende weken?' Hoop bloeit in me op. 'Bedoel je dat...'

'Nee, je bent niet over een paar weken weer thuis. Maar dat hoeven zij nog niet te weten.'

De hoop in mijn binnenste sterft af en de verpletterende wanhoop keert terug. 'Ik zal ze nooit meer zien, hè?'

'Jawel.' Hij knijpt zachtjes in mijn knie. 'Als het weer veilig is.'

'En wanneer is dat?'

'Dat weet ik nog niet, maar we verzinnen er wel wat op.'

'We?' Een bitter lachje rolt over mijn lippen. 'Denk je echt dat dit een soort partnerschap is? Dat wé mij ontvoerd hebben?'

Peters blik verhardt zich. 'Het kan een partnerschap zijn, Sara. Als jij dat wilt.'

'O, is dat zo?' Ik duw zijn hand van mijn knie. 'Keer dit vliegtuig dan maar om, *partner*. Ik wil naar huis.'

'Dat is onmogelijk, dat weet je best.' Er trilt een spiertje in zijn stoppelige kaak.

'O, ja? Waarom? Omdat je me zo graag neukt? Of omdat je verdomme van me houdt?' Mijn stem wordt luider en ik spring met gebalde vuisten op. Ik zie zijn mannen in de stoelen achter ons. Ze zitten met een zorgvuldig neutrale uitdrukking naar buiten te kijken en doen net of ze niet luisteren, maar dat interesseert me niets. Ik ben de gêne en de schaamte allang voorbij. Woede is nog het enige wat ik voel.

Ik heb nog nooit zo graag iemand pijn willen doen als Peter nu.

De blik van mijn kweller is duister en hard als ook hij opstaat. 'Ga zitten, Sara,' zegt hij bot. Hij steekt zijn hand naar me uit en op dat moment schudt het vliegtuig opnieuw, waardoor ik de wand vast moet grijpen om niet om te vallen. 'Het is niet veilig.' Hij pakt me bij mijn arm om me te dwingen te gaan zitten en in een reflex hef ik mijn andere arm.

Met de telefoon nog altijd in mijn hand geklemd, zwaai ik mijn hand richting zijn gezicht... en dankzij een nieuwe

beweging van het vliegtuig, waardoor we allebei ons evenwicht verliezen, mis ik niet. De klap is duidelijk hoorbaar als de telefoon Peters gezicht raakt; de impact voel ik tot in mijn botten. Zijn hoofd draait opzij.

Ik weet niet wie meer geschokt is door die klap, ik of Peters mannen.

Ze staren ongelovig onze kant op terwijl Peter heel langzaam mijn arm loslaat en het bloed van zijn jukbeen veegt. De buitenkant van de telefoon moet hem een wondje bezorgd hebben - of die onverwachte turbulentie zette mijn klap veel meer kracht bij dan er daadwerkelijk achter zat.

Zijn blik kruist de mijne en mijn hart bonst in mijn keel als ik de kille woede in die zilverkleurige diepten zie. Angstig deins ik achteruit. De telefoon glijdt uit mijn gevoelloze vingers en klapt met een metalig geluid tegen de grond.

Ik ben nog niet vergeten waar Peter toe in staat is of wat hij me tijdens onze eerste ontmoeting heeft aangedaan.

Binnen twee stappen komt er een einde aan mijn vlucht; ik sta met mijn rug tegen de wand die onze cabine van de cockpit scheidt. In dit vliegtuig kan ik nergens heen en me nergens verbergen. Mijn maag trekt samen van angst als hij op me af loopt. Zijn woedende blik houdt de mijne vast en hij zet beide handen naast mijn hoofd tegen de wand, waardoor ik gevangen zit.

‘Ik...’ Ik wil zeggen dat het me spijt en dat ik het niet zo bedoelde, maar die leugen krijg ik niet over mijn lippen. Daarom pers ik mijn lippen op elkaar, voor ik het nog erger maak door hem te vertellen hoezeer ik hem haat.

‘Je... Wat?’ Zijn stem is laag en dreigend. Hij leunt naar voren en laat zijn lippen over de bovenkant van mijn oor glijden. ‘Wat, Sara?’

De warmte van zijn adem stuurt een rilling door me heen. Mijn knieën beginnen te trillen en mijn polsslag versnelt. Maar dat is niet alleen van angst. Ondanks alles vormt zijn

nabijheid een aanslag op al mijn zintuigen. Mijn lichaam snakt naar zijn aanraking. Het is slechts een paar uur geleden dat hij in me was en ik kan hem nog steeds voelen in de beursheid van mijn binnenste spieren, die komt door zijn harde stoten. Tegelijkertijd ben ik me pijnlijk bewust van mijn harde tepels die tegen het geleende T-shirt duwen en het warme, vochtige gevoel tussen mijn benen.

Zelfs met kleren aan voel ik me in zijn armen nog naakt.

Hij trekt zijn hoofd iets terug en staart op me neer. Ik weet gewoon dat hij die magnetiserende hitte ook voelt, die duistere connectie die tussen ons in hangt en ieder moment intenser maakt tot iedere milliseconde wel uren lijkt te duren. Op nog geen vier meter afstand zitten Peters mannen toe te kijken, maar toch voelt het alsof we alleen zijn, omhuld door een bubbel vol sensueel verlangen en explosieve spanning. Mijn mond is droog en mijn lichaam bonst van verlangen. Het kost me de grootste moeite om me niet naar hem toe te buigen maar te blijven staan, in plaats van toe te geven aan de vlammen die me uit lijken te slaan.

‘*Ptichka...*’ Peters stem klinkt zacht en intiem. Het ijs in zijn blik smelt. Zijn ene hand glijdt van de muur naar mijn wang. Als zijn eeltige duim mijn lippen streelt, stokt mijn adem in mijn keel. Tegelijkertijd laat hij zijn andere hand om mijn elleboog glijden en pakt die zacht maar onverzettelijk vast. ‘Kom, laten we gaan zitten,’ dringt hij aan. Hij trekt me zachtjes mee. ‘Het is niet veilig om nu rond te lopen.’

Verdwaasd laat ik me naar de stoel voeren. Ik weet dat ik tegen zou moeten blijven strubbelen of op zijn minst me verzetten, maar die woede die ik ervoer, is verdwenen. Ik voel alleen nog een doffe wanhoop.

Zelfs na wat hij geeft gedaan verlang ik nog naar hem. Ik verlang net zo naar hem als dat ik hem haat.

Mijn in sokken gehulde voeten voelen koud aan door de kille vloer en ik ben dan ook dankbaar als Peter de deken

pakt en die om mij benen slaat, voor hij naast me komt zitten. Hij maakt de veiligheidsriem vast en ik sluit mijn ogen om de warmte in zijn blik buiten te sluiten. Hoe angstaanjagend Peters duistere zijde ook is, de tedere, bezorgde minnaar die nu voor me zorgt, maakt me veel banger.

Het monster kan ik weerstaan, maar de man is een heel ander verhaal.

Warme vingers strelen mijn hand en dan voel ik koud metaal. Geschrokken open ik mijn ogen en kijk naar de telefoon die Peter me in mijn hand heeft geduwd.

Hij moet hem van de grond opgeraapt hebben.

‘Als je je ouders wilt bellen, kun je dat maar beter nu doen,’ zegt hij zacht. ‘Voor ze ingelicht worden.’

Ik slik en staar naar de telefoon. Peter heeft gelijk; er is geen tijd te verliezen. Ik weet niet wat ik tegen mijn ouders moet zeggen, maar alles is beter dan wat de FBI-agenten gaan vertellen.

‘Hoe bel ik?’ Ik werp een blik op Peter. ‘Moet ik een speciale code intoetsen of zo?’

‘Nee, alle telefoongesprekken worden automatisch versleuteld. Je kunt gewoon het nummer intoetsen.’

Ik haal diep adem en tik dan het mobiele nummer van mijn moeder in. Zij raakt eerder in paniek dan mijn vader bij een nachtelijk telefoontje, maar ze is wel negen jaar jonger dan hij en heeft voor zover we weten geen problemen met haar hart. Ik houd de telefoon tegen mijn oor en kijk weg van Peter, door het raam.

De telefoon gaat een keer of tien over; dan springt hij op voicemail.

Mijn moeder moet te diep in slaap zijn, of ze heeft hem uitgezet.

Ik probeer het nog een keer.

‘Hallo?’ Mijn moeders stem klinkt slaperig en geërgerd.
‘Met wie spreek ik?’

Opgelucht laat ik mijn adem ontsnappen. Het klinkt alsof de FBI ze nog niet ingelicht heeft, want dan zou mijn moeder niet zo slaperig klinken.

‘Hoi, mam. Met mij, Sara.’

‘Sara?’ Meteen klinkt mijn moeder een stuk wakkerder.
‘Wat is er aan de hand? Waar bel je vandaan? Is er iets gebeurd?’

‘Nee. Alles is in orde. Het gaat prima met me.’ Ik haal diep adem en probeer een zo min mogelijk verontrustend verhaal te verzinnen. Binnenkort zal de FBI zeker contact opnemen met mijn ouders en dan zal dit een leugen blijken. Maar het feit dat ik heb gebeld en dit heb verteld zal mijn ouders laten weten dat ik in elk geval nu nog gezond en wel was, wat hopelijk de klap van wat de agenten vertellen, zal verzachten.

Ik sterk mijn stem en zeg dan: ‘Sorry dat ik zo laat bel, mam, maar ik ga op reis en ik wilde het jullie laten weten zodat jullie je geen zorgen zouden maken.’

‘Op reis?’ Mam lijkt me niet te begrijpen. ‘Waarheen? Waarom?’

‘Nou...’ ik aarzel even; dan besluit ik Peters suggestie op te volgen. Als mijn ouders dan van de ontvoering horen, denken ze misschien dat ik uit vrije wil met Peter ben meegegaan. Wat de FBI zal denken, is waarschijnlijk iets heel anders, maar daar maak ik me later wel druk om. ‘Ik heb iemand ontmoet. Een man.’

‘Een man?’

‘Ja, we zijn nu een paar weken aan het daten. Ik wilde nog niets vertellen omdat ik hem nog niet zo goed kende en niet zeker wist hoe serieus het tussen ons was.’ Ik voel gewoon dat mijn moeder op het punt staat aan een kruisverhoor te beginnen, dus zeg ik gauw: ‘Hoe dan ook, hij moest

onverwacht het land uit en heeft me uitgenodigd om mee te gaan. Ik weet dat het complete waanzin is, maar ik wil zo graag even weg zijn van alles en dit leek me een goed moment. De komende paar weken reizen we samen de wereld rond, dus...'

'Wat?' Mijn moeders stem schiet omhoog. 'Sara, dat is...'

'Gestoord? Dat weet ik.' Ik grimas. Gelukkig kan ze mijn gezicht niet zien. De hoofdpijn en de leugens zorgen ervoor dat ik me absoluut beroerd voel. 'Het spijt me, mam. Ik wil niet dat jullie je zorgen maken, maar ik moet dit echt doen. Ik hoop dat pap en jij het begrijpen.'

'Wacht eens even. Wie is die man? Hoe heet hij? Wat doet hij? Waar hebben jullie elkaar ontmoet?' Iedere vraag wordt als een kogel op me afgevuurd.

Ik kijk naar Peter, die met een neutrale blik kort knikt. Ik weet niet of hij het hele gesprek kan horen, maar ik neem aan dat dat knikje betekent dat ik mijn ouders nog wat meer mag vertellen.

'Hij heet Peter,' zeg ik. Ik heb besloten zo dicht mogelijk bij de waarheid te blijven. 'Hij is een soort aannemer en werkt voornamelijk in het buitenland. We ontmoetten elkaar toen hij in Chicago was en sindsdien hebben we regelmatig afgesproken. Ik wilde al over hem vertellen toen we sushi gingen lunchen, maar het juiste moment kwam niet.'

'Oké, maar je werk dan? En de kliniek?'

Ik knijp met twee vingers in mijn neusbrug. 'Dat regel ik wel, geen zorgen.' Zelfs als Peter me toestaat hen te bellen krijg ik dit in het ziekenhuis nog niet geregeld, maar dat kan ik niet tegen mijn moeder zeggen. Niet zonder haar nog bezorgder te maken. Als die agenten straks voor haar deur staan, raakt ze toch al in paniek. Tot die tijd kunnen mijn vader en zij beter denken dat ik gek ben geworden.

Een dochter die wat al te laat rebels wordt, is nog altijd oneindig veel beter dan een dochter die door de moordenaar van haar man ontvoerd is.

‘Sara, lieverd...’ Mijn moeder klinkt hoe dan ook bezorgd. ‘Weet je het zeker? Ik bedoel, je zegt zelf dat je weinig van hem weet en nu ga je met die man het land uit? Dit is niets voor jou. Je hebt niet eens verteld waar je heen gaat. Gaan jullie met de auto of met het vliegtuig? En wat is dit voor nummer? Het is geblokkeerd en je klinkt vreemd, alsof...’

‘Mam.’ Ik wrijf over mijn voorhoofd als de hoofdpijn verergerd. Meer vragen kan ik nu echt niet beantwoorden, dus zeg ik: ‘Luister, ik moet gaan. Ons vliegtuig vertrekt zo. Ik wilde jullie het gewoon laten weten zodat jullie je geen zorgen hoeven te maken, goed? Ik bel zo snel mogelijk weer.’

‘Maar Sara...’

‘Dag, mam. Ik spreek je snel weer!’

Ik hang op voor ze iets kan zeggen en Peter neemt de telefoon van me over. Zijn mond heeft zich tot een waarderende glimlach gevormd.

‘Goed gedaan. Je hebt talent hiervoor.’

‘Voor tegen mijn ouders liegen over mijn ontvoering? Ja, echt talent. Bedankt.’ Ik doe niet eens moeite om de bitterheid uit mijn stem te weren. Ik weiger nog langer lief en aardig te doen.

Dat spelletje is uitgespeeld.

Peter lijkt niet onder de indruk. ‘Je hebt hun grootste zorgen weggenomen. Ik weet niet wat de FBI zal zeggen, maar dit zal je ouders geruststellen dat je vandaag in elk geval nog gezond en wel was. Hopelijk is dat voldoende tot je ze weer kunt bellen.’

Dat dacht ik ook - en het zit me dwars dat we blijkbaar hetzelfde dachten. Het is gewoon maar een redenatie, maar het voelt alsof ik me op een glijdende schaal bevind... richting dat partnerschap waar Peter het over had. De illusie dat er een ‘we’ is, dat onze relatie op welke manier ook bestaat.

Daar kan - daar mag - ik niet intrappen. Ik ben niet Peters partner, vriendin of minnares.

Ik ben zijn gevangene, de weduwe van een man die hij gedood heeft om zijn gezin te wreken. Dat mag ik nooit vergeten.

Het kost me moeite om mijn stem kalm te houden als ik vraag: 'Mag ik ze nog een keer bellen dan?' Als Peter bevestigend knikt, zeg ik: 'Wanneer dan?'

Zijn grijze ogen glinsteren. 'Zodra ze van de FBI hebben gehoord en alles verwerkt hebben. Binnenkort, dus.'

'Hoe weet je of ze... O, laat ook maar. Je bespioneert mijn ouders zeker ook?'

'Ik houd een oogje op hun huis, ja.' Hij lijkt niet het kleinste beetje spijt te hebben. 'Zodoende weten we wat de agenten hen vertellen en wanneer dat is. Aan de hand daarvan kunnen we bedenken wat je moet zeggen en op welke manier we weer contact met ze opnemen.'

Ik pers mijn lippen op elkaar. Weer dat irritante 'we'. Alsof dit een gezamenlijk project is, zoals de woonkamer opnieuw inrichten of het kiezen van een fles wijn voor een feestje. Moet ik hier dankbaar voor zijn? Hem bedanken omdat hij aardig en attent met de logistieke details van mijn ontvoering omgaat?

Denkt hij dat ik zal vergeten dat hij mij mijn leven heeft ontnomen omdat hij me toestaat de zorgen van mijn ouders weg te nemen?

Knarsetandend staar ik uit het raampje, maar dan besef ik dat ik het antwoord op een van de vragen van mijn moeder zelf ook niet weet.

Ik keer me weer naar mijn ontvoerder en ontmoet zijn koele, geamuseerde blik. 'Waar gaan we heen?' Ik dwing mezelf kalm te klinken. 'Waar gaan *we* dit allemaal uitpluizen?'

Als Peter grijnst, onthult hij een paar witte tanden die iets scheef in de onderkaak staan. Daardoor, en door het kleine litteken op zijn onderlip, zou zijn glimlach niet aantrekkelijk

MIJN OBSESSIE

moeten zijn, maar die kleine imperfecties verhogen zijn gevaarlijk sensuele aantrekkingskracht alleen maar.

‘We gaan dat uitpluizen vanuit Japan, *ptichka*,’ zegt hij. Hij neemt mijn hand in de zijne. ‘Het Land van de Rijzende Zon is ons nieuwe thuis.’

S_{ara}

DE REST VAN DE VLUCHT ZEG IK GEEN WOORD TEGEN PETER. IN plaats daarvan slaap ik; mijn brein sluit de werkelijkheid zo gretig buiten alsof het er actief aan wil ontsnappen. Daar ben ik dankbaar voor. Mijn hoofdpijn is aanhoudend en iedere keer als ik mijn ogen open, begint een nieuw drumsalvo in mijn hoofd. Pas tegen de tijd dat we gaan dalen, ben ik wakker genoeg om mezelf naar het toilet te slepen.

Als ik terugkom, zit Peter in de stoel naast me op een laptop te werken. Misschien heeft hij daar de hele vlucht wel gezeten, maar dat weet ik niet zeker. Ik kan me nog herinneren dat ik in slaap viel terwijl zijn sterke vingers mijn handpalm masseerden en ik weet ook nog dat hij op een gegeven moment de deken om me heen instopte toen het fris was in de cabine.

‘Hoe voel je je?’ vraagt hij als ik weer in mijn luxe leren stoel ga zitten. Nu de eerste schok van de ontvoering

weggeëbd is, besef ik dat het vliegtuig klein maar heel luxueus is. Achter ons bevinden zich nog twee rijen stoelen. De stoelen doen denken aan leunstoelen en in het midden staat een beige leren bank met twee tafeltjes eraan.

‘Sara?’ dringt Peter aan als ik geen antwoord geef. Ik haal ten antwoord mijn schouders op, onwillig hem gerust te stellen door toe te geven dat mijn lange dutje ervoor heeft gezorgd dat ik me beter voel. De bijwerkingen van de drug moeten inmiddels volledig verdwenen zijn, want de misselijkheid en hoofdpijn zijn verdwenen.

Ik heb honger en ik heb dorst, dus reik ik naar het flesje water en het bakje nootjes op het tafeltje tussen onze stoelen.

‘Binnenkort kunnen we weer van een echte maaltijd genieten,’ zegt Peter terwijl hij me het bakje toeschuift. ‘We waren niet van plan zo plotsklaps het land te verlaten en dit was alles wat we aan boord hadden.’

‘Hm-hm.’ Ik kijk hem niet aan, maar giet het halve flesje in één teug naar binnen. Dan eet ik een handje nootjes en spoel ze met de rest van het water weg. Het gebrek aan eten in het vliegtuig verbaast me niet; wat me wél verbaast is dat hij überhaupt een vliegtuig stand-by had staan. Ik weet dat zijn team en hij absurde hoeveelheden geld betaald krijgen om drugsbazen en zo om te leggen, maar dit vliegtuig moet miljoenen kosten.

Ik kan mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en kijk mijn cipier aan. ‘Is dit van jou?’ Ik gebaar naar het vliegtuig. ‘Heb jij het gekocht?’

‘Nee.’ Hij doet de laptop dicht en glimlacht. ‘Het is een betaling van een van onze cliënten.’

‘Juist.’ Ik kijk weer naar buiten, me op de duistere lucht in plaats van die aantrekkelijke glimlach richtend. Nu ik me beter voel, ben ik me nog veel bewuster van wat Peter me heeft aangedaan - en hoe uitzichtloos mijn situatie is.

Waar ik thuis al bang was voor wat er zou gebeuren als ik

naar de autoriteiten zou stappen, als ik daar al aan hem overgeleverd was, wat ben ik nu dan? Peter Sokolov kan alles doen om me bij zich te houden; als hij wil, kan hij me tot aan mijn dood gevangenhouden. Zijn mannen zullen me niet helpen en ik kom straks in een land terecht waar ik de taal niet spreek en niets of niemand ken.

Ik ben dol op sushi, maar meer kennis van Japan heb ik niet.

‘Sara?’ Peters zware stem doorbreekt mijn gedachten en ik kijk hem instinctief aan.

‘Maak je riem maar vast.’ Hij knikt naar de veiligheidsriem, die geopend naast me ligt. ‘We gaan zo landen.’

Ik maak de riem vast en richt mijn blik dan weer naar buiten. Ik zie weinig in de duisternis. Blijkbaar hebben we zo lang gevlogen dat ook in Japan de nacht nu gevallen is, maar toch houd ik mijn blik op de lucht gericht. Ik hoop in elk geval iets te kunnen zien - en ik wil niet met Peter praten.

Ik ga echt niet doen alsof we daadwerkelijk een verliefd stel zijn dat op reis is, niet doen alsof ik hier op welke manier dan ook vrede mee heb. Dat zwaard van Damocles dat hij boven mijn hoofd hield - dat hij me zou ontvoeren als ik niet meespeelde met zijn huisje-boompje-beestje-fantasie - is verdwenen en ik ben absoluut niet van plan om opnieuw het gewillige slachtoffer uit te hangen. Ik weet dat ik aan hem toegaf, dat ik in zijn ban raakte, maar dat is voorbij. Peter Sokolov heeft mij gemarteld en mijn man vermoord. En nu heeft hij me ontvoerd. Er is niets tussen ons, alleen een verknipt verleden en een nog verkniptere toekomst.

Hij zal me hebben, maar hij zal er niet van genieten.

Daar zorg ik wel voor.

*P*eter

MIJN JUKBEEN DOET NOG ALTIJD PIJN VAN SARA'S KLAP ALS WE op een privévliegveld in de buurt van Matsumoto overstappen in een helikopter die daar op ons staat te wachten. Morgen heb ik een blauw oog - nu mijn woede verdwenen is, vind ik dat amusant. De pijn doet me niets - ik heb ergere verwondingen opgelopen bij een partijtje sparren - maar de onverwachtheid waarmee mijn kleine, knappe dokter uithaalde, verraste me wel.

Het voelde als gekrabd worden door een kitten dat je wilt knuffelen en beschermen.

Ze is nog steeds boos op me. Dat blijkt duidelijk uit haar stijve houding, stilzwijgen en weigering om zelfs maar naar me te kijken als de helikopter opstijgt. Hoewel het donker is, staart ze naar de lichtjes beneden. Het is duidelijk dat ze probeert te onthouden waar we heen gaan.

Het is me ook duidelijk dat ze bij de eerste de beste gelegenheid zal proberen te ontsnappen.

Anton vliegt en Yan zit naast hem. Ilya zit bij Sara en mij. Hoewel we niets verwachten, zijn we wel gewapend. Daarom houd ik Sara zorgvuldig in het oog; ik wil niet dat ze iets doms doet, zoals proberen mij of Ilya een wapen te ontfutselen.

In haar huidige stemming acht ik haar tot alles in staat.

Onze Japanse onderduikwoning ligt in de dunbevolkte, bergachtige provincie Nagano, boven op een steile, dichtbeboste berg naast een klein meer. Op heldere dagen is het uitzicht adembenemend, maar de voornaamste reden dat ik het huis gekocht heb, is dat de bergtop alleen per helikopter te bereiken is. Toen een rijke zakenman uit Tokio het huis in de jaren negentig liet bouwen, liet hij ook een zandweg aan de westkant van de berg aanleggen. Maar een aardbeving veroorzaakte in de tussenliggende jaren een landverschuiving en die nam zoveel van de berg met zich mee dat die kant nu een klif is.

Er was niets van de waarde van het huis over en de kinderen van de zakenman waren me dan ook zeer dankbaar toen ik het via een van mijn lege vennootschappen overnam; ze waren blij niet langer belasting te hoeven betalen over een gebouw waar ze niet wilden of konden komen.

‘Waarom Japan?’

Sara’s toon klinkt verveeld en ongeïnteresseerd, maar ik weet dat ze waarschijnlijk brandt van nieuwsgierigheid. Dat moet wel, anders zou ze haar urenlange zwijgen niet hebben doorbroken.

Het zou ook kunnen dat ze op zoek is naar informatie die haar kan helpen ontsnappen.

‘Omdat dit wel de laatste plek is waar iemand ons zou zoeken,’ antwoord ik. Het kan geen kwaad haar de waarheid te vertellen. ‘Er niets dat mij met dit land verbindt. Rusland,

Europa, het Midden-Oosten, Afrika, Noord- en Zuid-Amerika, Thailand, Hongkong, de Filipijnen... Overal heb ik wel de aandacht van de autoriteiten getrokken, maar hier niet.'

'En het is een fijne plek om ons schuil te houden,' zegt Ilya in het Engels. Het is voor het eerst dat hij iets tegen Sara zegt. 'Veel beter dan ergens in een grot in Dagestan zitten of ons kapot zweten in India.'

Sara werpt hem een blik toe die ik zo gauw niet kan interpreteren en gaat dan door met naar buiten kijken. Dat neem ik haar niet kwalijk. Het eerste daglicht is in de lucht verschenen en onder ons worden de beboste berghellingen zichtbaar. Tegen de tijd dat we bij ons toevluchtsoord op de berg zijn, zal ze het uitzicht ten volle kunnen meemaken - en dan kan ze gelijk alle hoop op ontsnapping uit haar hoofd zetten. Dat is namelijk ook een reden dat ik voor Japan koos: de afgelegen locatie van dit huis.

De nieuwe kooi van mijn vogeltje zal mooi zijn, maar ook ondoordringbaar.

VEERTIG MINUTEN LATER LANDEN WE OP HET KLEINE HELIPLATFORM NAAST HET HUIS. Ik kijk naar Sara's gezicht als ze de aanblik van ons nieuwe huis in zich opneemt: een strakke, moderne constructie van hout en glas, die moeiteloos in de omringende natuur opgaat.

'Is het wat?' vraag ik als ik haar uit de helikopter help. Ze kijkt weg en trekt zo gauw haar in sokken gehulde voeten op de grond staan haar hand los.

'Maakt dat wat uit? Als ik nee zou zeggen, zou je me dan terugbrengen?' Ze loopt in de richting van de rand van het heliplatform, waar de berghelling een klif vormt, helemaal tot aan het meer beneden.

‘Nee, maar als je dit niks vindt, kunnen we naar een van de andere onderduikadressen verhuizen.’ Ik loop achter haar aan en pak haar bij haar pols voor ze bij de rand is. Ik denk niet dat ze zo overstuur is dat ze van de klif zal springen, maar je weet maar nooit.

‘Waar? In Dagestan, in India?’ Nu kijkt ze me wel aan, met toegeknepen ogen. Hoewel de lente in volle gang is, is het hierboven nog winters koud. De kille wind laat haar kastanjekleurige krullen om haar gezicht wapperen en duwt het ruime zwarte T-shirt tegen haar slanke lichaam. Ik voel dat ze beeft. Haar pols voelt zo dun en fragiel aan in mijn greep en toch staat haar kaak onverzettelijk en wendt ze haar blik niet af.

Mijn Sara is zo kwetsbaar en ook zo sterk. Een overlever, net als ik - al zou ze die vergelijking waarschijnlijk niet op prijs stellen.

‘Dagestan en India zijn twee van de mogelijkheden,’ zeg ik geamuseerd. Ze probeert me kwaad te maken en ervoor te zorgen dat ik spijt krijg van haar ontvoering, maar geen enkele hoeveelheid sarcasme of stilte zal dat kunnen bewerkstelligen.

Ik heb Sara nodig zoals ik zuurstof en water nodig heb; nooit zal ik er spijt van hebben dat ik haar mee heb genomen.

Haar zachte mond vertrekt en ze probeert zich uit mijn greep los te trekken. ‘Laat me los,’ sist ze als ik dat niet toesta. ‘Haal verdomme je handen van me af.’

Hoewel ik me had voorgenomen om me niet door haar gedrag te laten beïnvloeden, laat er toch een sprankje woede in me op. Sara koos voor mij, al was dit niet precies wat ze koos - en ik zal niet toestaan dat ze me als een melaatse behandelt.

In plaats van haar los te laten verstevig ik mijn greep en trek haar dichterbij naar me toe, weg bij de rand van het

heliplatform. Als ze ver genoeg weg is, buig ik iets voorover en til haar op. Haar gil van protest negeer ik.

‘Nee,’ zeg ik grimmig terwijl ik haar tegen mijn borst klem. ‘Ik laat je niet gaan.’

Ik negeer haar protesten en draag de vrouw van wie ik houd naar ons nieuwe huis.

S_{ara}

PETER LAAT ME PAS ZAKKEN ALS WE BINNEN ZIJN EN ZELFS DAN NOG BLIJFT HIJ MIJN POLS VASTHOUDEN, me met stalen vingers aan zijn zijde gekluisterd houdend terwijl ik mijn prachtige nieuwe gevangenis in me opneem.

En het is hier prachtig. Zelfs nu woede en frustratie me van binnenuit dreigen te verstikken, is het moeilijk om de strakke, moderne indeling en het pittoreske uitzicht op het meer en de bergen door de plafondhoge ramen niet te waarderen. In het midden, naast een hypermoderne keuken, leidt een ronde houten wenteltrap naar boven en dat is waar Peter me naartoe brengt, zijn hand nog altijd bezitterig om mijn pols.

‘Een Japanse zakenman heeft dit huis twintig jaar geleden laten bouwen, maar toen ik het vorig jaar kocht, heb ik het laten renoveren,’ zegt Peter terwijl we de trap oplopen. ‘Ik

had niet verwacht hier zo snel al te zijn, maar het leek me het beste dat het wel gewoon af was.'

Ik zeg niets, want als ik mijn mond opendoe, barst ik waarschijnlijk in tranen uit. Op dit moment vertelt de FBI mijn ouders misschien over mijn verdwijning! Daarnaast heb ik ongetwijfeld talloze gemiste oproepen en berichten van mijn werk én de kliniek waar ik vrijwilligerswerk doe. Eén van mijn patiënten staat op het punt van bevallen en ik heb morgen een keizersnede gepland staan. Of is dat dan vandaag? Het is vroeg in de ochtend in Japan... is het thuis dan avond? Ik weet het precieze tijdsverschil niet, maar het moet meer dan tien uur zijn. Als dat zo is, heb ik al een hele dag gemist en zijn er vast mensen naar me op zoek. Misschien bellen ze mijn ouders wel om te vragen waar ik ben en waarom ik niet op telefoontjes of berichtjes reageer.

Mijn arme ouders moeten inmiddels gek zijn van bezorgdheid.

'Mag ik ze bellen?' vraag ik gesmoord als Peter met me een grote slaapkamer in loopt. Eén wand bestaat volledig uit glas, wat een adembenemend uitzicht biedt op de met sneeuw bedekte pieken in de verte en het meer onder ons. Tenminste, dat zou het zijn als ik me erop kon concentreren, maar die brok in mijn keel vraagt al mijn aandacht.

Laat mijn vader alsjeblieft in orde zijn.

'Nog niet,' zegt Peter. Zijn uitdrukking verzacht zich en hij laat mijn pols los. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat hij mijn bezorgdheid om mijn ouders deelt. 'We moeten eerst de camerabeelden bekijken om te zien wat er gebeurd is en dan een manier zoeken om contact op te nemen met je familie zonder dat iemand weet waar je bent.'

Ik slik en draai me om voor hij de tranen in mijn ogen kan zien. Dit is allemaal mijn schuld. Als ik niet naar huis was gegaan en Karen in vertrouwen had genomen, zou alles